

то отъ нѣкоа на дрѹга слѡвна чѣсть, не происхѡдѣтъ кѣкто: знѣю, хѡдѡ.

б. На произвѡднаго вѣда глагѡли са, който отъ дрѹгѣиѣ чѣсти слѡва происхѡдѣтъ, кѣкто: здравствѣѡвамъ, странствѣѡвамъ.

2. Начертѣнїето ѣ такожде двоѡко.

а. Прѡстое. Таковѣи глагѡли са, който, съ нѣкаква дрѹга слѡвна чѣсть, не са согласѡватъ, кѣкто: хѡщамъ дѡвамъ.

б. Сложенное. Таковѣи са, който съ дрѹга нѣкаква слѡвна чѣсть са слѡгатъ, кѣкто: прїемамъ, благодарѡ.

3. Залѡгъ показѡва, да ли ѣ вѣшь, за коѡто ѣ рѣчь, въ дѣйствието ѡли страданїе то.

Тѣи са свѡйственнѣ двѡ.

а. Дѣйствиетелный: кѣкто: хранѡ, вѣа, пишѡ.

б. Страдателный: кѣкто: вѣюса, страдамъ.

4. Наклонѣнїе показѡва разлїчнаа знаменовѣнїа, въ който глагѡлатъ са нахѡжда, наклонѣнїята са четѣри.

а. Изѡвѣтелное, съ коѡто нѣщо извѣстно да ѣ показѡваме, кѣкто: хѡлаа, хѡлаихъ, восхѡлаю.

б. Повелїтелное, съ коѡто повелѣнїе, прошенїе, ѡли напоминовѣнїе правиме, кѣкто: вѡмѡ, сѡшай, прїидѣ дѡше свѡтѣи, пазѣте.

в. Ослагѣтелное, съ коѡто нѣкое соѡство съ предидѡщаго показѡваме: кѣкто: ѡко вѣма сѣ желѡахъ, дошѡахъ вѣ примѣни.